

Drie uur

Rosamund Lupton bij Boekerij:

Zusje
Later
Dochter
Drie uur

Rosamund Lupton

Drie uur

om degenen van wie je houdt te redden

ISBN 978-90-225-8622-8
ISBN 978-94-023-1339-0 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Three Hours*
Vertaling: Mariëtte van Gelder
Omslagontwerp: Penguin Random House UK,
bewerkt door bij Barbara
Omslagbeeld: Getty Images / Maya Karkalicheva (bos),
Getty Images / Tetra Images (voetstappen),
Getty Images / Mitch Meyer / EyeEm (raam)
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2019 by RL Novel Ltd
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ik draag dit boek op aan Felicity Blunt,
een inspirerend, uitzonderlijk mens. Dank je wel*

I

En jij? Wanneer begin jij aan die lange reis in jezelf?

– Rumi (1207-1273)

09.16 uur

Een stilstaand moment; alsof de tijd zelf wacht, zich niet langer laat meten. Dan zet de subtiele druk van een vingertop, huid met lijnenspel op koel metaal, het tikken weer in gang en haalt de kogel het geluid in.

Hij verbrijzelt het glas van de wandvitrine naast het hoofd van de directeur, die gevuld is met medailles voor betoonde moed, in de laatste Wereldoorlog uitgereikt aan jongens die nog maar net van school waren. Hun eremetaal wordt versplinterd; de scherfjes regenen op het zachte bruine haar van de directeur, breken het pootje van zijn bril en doorboren het botweefsel dat het deel van hem beschermt dat denkt, liefheeft, droomt en vreest; alsof stukjes metaal door zijn wie en waarom snijden. Maar hij kan nog denken, want hij is degene die aan die jongens dacht, hun moed uiteengereten door granaatscherfen, en dat had elk geloof dat hij ooit had gehad in de orde der dingen kapotgemaakt.

Hij valt achterover. Nog een schot; de gang is een weergalvende geluidstunnel. Handen grijpen hem en slepen hem de bibliotheek in.

Hannah en David trekken hem weg van de dichte deur van de bibliotheek en leggen hem in de stabiele zijligging. Zijn eindexamenleerlingen hebben allemaal verplicht een EHBO-cursus gevolgd in de vijfde, maar waar hebben ze dapperheid

geleerd? Misschien was die er al die tijd al zonder dat hij het heeft opgemerkt; nog meer medailles, waar hij honderd, duizend keer aan voorbij is gegaan.

Hij probeert ze te verzekeren dat hoewel het er slecht uitziet – en hij is ervan overtuigd dat het er echt heel erg moet uitzien – hij vanbinnen nog in orde is, dat het wie van hem nog intact is, maar hij kan niet praten. In plaats daarvan komen er hijgende en grommende geluiden uit zijn mond die hen alleen maar banger zullen maken, dus probeert hij het niet meer.

De gezichten van zijn leerlingen zien er spookachtig uit in het zwakke licht. Hun ogen glanzen en hun donkere kleding is onzichtbaar. Toen alarmcode rood werd afgegeven, hebben ze alle elektrische verlichting uitgeschakeld. De victoriaanse houten luiken zijn voor de ramen dichtgeklapt; sporen zwak winters daglicht sijpelen door de kieren.

Hij, Matthew Marr, de schooldirecteur en enige volwassene hier, moet hen beschermen; hij moet zijn leerlingen op de basisschool redden, die uit het boetseerlokaal, het theater en het lokaal Engels verderop in de gang; hij moet tegen de docenten zeggen dat ze geen risico mogen nemen en de kinderen moeten beschermen, maar zijn geest glijdt weg, zijn herinnering in. Misschien hebben de scherven dat gedaan, hebben ze afgebroken stukjes bot naar binnen gedrukt die daar een grillige muur vormen en zit hij vast aan de kant van het verleden. Maar woorden in zijn eigen gedachten reiken naar hem: *risico, beschermen, redden*.

Wat gebeurt er in godsnaam?

Terwijl hij vecht om het te begrijpen, denderen zijn gedachten terug, te snel, zodat ze op een haar na over de rand van zijn geest kieperen, het zwart in dat daar heerst; ze komen tot stilstand bij de herinnering aan een porseleinblauwe lucht, de voorgevel van het hoofdgebouw, overwoekerd met bloeiende clematis, de roep van een bonte vliegenvanger. Zijn beschadig-

de brein zegt hem dat het antwoord daar te vinden is, op die dag, maar de gedachten die hem naar dit punt hebben gebracht zijn vervlogen.

Hannah bedekt meneer Marrs bovenlichaam met haar gewatteerde jack en David legt zijn jas over zijn benen, en dan trekt Hannah haar hoodie uit. Ze gaat niet schreeuwen. Ze gaat niet huilen. Ze gaat haar hoodie om meneer Marrs hoofd winden en de mouwen stevig vastknopen, en dan moet ze proberen het bloeden van de schotwond in zijn voet te stelpen, en als ze dat heeft gedaan gaat ze zijn ademhaling nog eens controleren.

Geen schoten meer. Nog niet. De angst maakt haar huid dun, legt bloot hoe klein ze is. Ze trekt haar T-shirt uit om er een verband van te maken en werpt een blik op de muur van de bibliotheek aan de kant van de tuin, de ramen met de luiken ervoor, te klein en te hoog om door te ontsnappen. De muur ertegenover, met boekenkasten van de vloer tot aan het plafond, grenst aan de gang. De voetstappen van de gewapende man die door de gang loopt zijn hoorbaar langs de kasten. Ze hebben even gedacht dat hij weg was, dat hij helemaal naar het eind van de gang was gelopen en door de voordeur was vertrokken, maar dat was niet zo. Hij kwam weer terug hun kant op.

Hij moet laarzen met metalen plaatjes op de hak dragen. *Tik-tik tik-tik* op de afgesleten eikenhouten vloerplanken, dan even stilte. Geen andere geluiden in de gang; geen voetstappen van iemand anders, geen stemmen, geen schooltas die tegen een schouder stoot. Iedereen is weggedoken, roerloos en muisstil. De voetstappen worden zachter. Hannah denkt dat hij ter hoogte van het lokaal Engels van mevrouw Kale is. Ze wacht op de schoten. Hoort alleen zijn voetstappen.

Naast haar belt David het alarmnummer, met trillende vingers, trillend over zijn hele lichaam, en hoewel het maar drie cijfers zijn, doet hij er een eeuwigheid over. Ze is bang dat de

meldkamer in gesprek zal zijn doordat iedereen het alarmnummer belt, maar dan voor de politie, niet voor een ambulance, tot nu toe niet, en dat de lijn overbezet is.

Als ik de koningin ben... zegt pap tegen haar, en zij zegt: *Als ik de koningin ben, komen er aparte lijnen voor politie, ambulance en brandweer*, maar ze kan paps stem niet meer horen, alleen die van David, die 'Ambulance, alstublieft' zegt, alsof hij met een pistool tegen zijn hoofd een pizza bestelt, en nu wacht hij tot hij wordt doorverbonden met de ambulancemensen.

Het zijn de leerlingen die de stortvloed aan meldingen bij het alarmnummer in gang hebben gezet, niet alleen rechtstreeks, maar ook via al die telefoontjes naar moeders op hun werk, thuis, op koffievsite, bij pilates en in de supermarkt, en naar vaders die voornamelijk op hun werk waren, maar soms ook thuis, zoals de hare, en al die ouders zeiden: *Heb je de politie gebeld? Waar ben je? Heeft iemand de politie al gebeld? Ik kom eraan. Waar ben je precies? Ik kom naar je toe. Ik bel de politie. Ik ben al onderweg. Ik hou van je.*

Of variaties op dat gesprek, op het *Ik hou van je* na; ze weet zeker dat alle ouders dat hebben gezegd, want ze heeft alle *Ik ook van jou's* gehoord. Pap heeft het ook allemaal gezegd. Ze was toen nog in het lokaal Engels, waar telefoons toegestaan zijn. Niet in de bieb, waar je je toestel uitgeschakeld in een mand in de gang moet leggen. David heeft de hare geleend.

Ze probeert haar Gap-shirt aan repen te scheuren om een drukverband voor om de voet van meneer Marr te maken, maar het katoen is te sterk en ze heeft geen schaar. Ze draagt dat shirt alleen 's winters en onder iets anders omdat iedereen Superdry of Hollister draagt, niet Gap, niet meer sinds de onderbouw, en nu staat ze voor hopen mensen, onder wie de directeur, in haar beha, want ze heeft dekens en verband van haar kleren moeten maken, en ze geneert zich er totaal niet voor; ze voelt zich alleen belachelijk omdat ze ooit zoiets stoms als het

logo op een shirtje belangrijk heeft kunnen vinden. Ze wikkelt het hele shirt maar om zijn voet.

Tik-tik tik-tik in de gang. Er zit geen slot op de deur. Ze gaat Ed helpen, die boeken uit de kast het dichtst bij de deur pakt, FICTIE W-Z, en ze ertegenaan stapelt.

Waarom loopt hij alleen maar op en neer door de gang?

Ze probeert niet naar de voetstappen te luisteren en leest in plaats daarvan de titels van de boeken die ze gebruiken om de deur te barricaderen: *The Color Purple* van Alice Walker, *Train-spotting* van Irvine Welsh – *tik-tik* – *The Time Machine* van H.G. Wells – *tik-tik* – *To the Lighthouse* van Virginia Woolf, *Godless in Eden* van Fay Weldon, *The Book Thief* van Markus Zusak. Ze stelt zich voor dat de boeken door kogels worden doorboord: paarse vlekken, een verwoeste tijdmachine, een vuurtorenlamp aan scherven, en dan wordt alles donker.

Ed blijft boeken op de stapel tegen de deur leggen, maar zij gaat terug naar meneer Marr. Wanneer ze bij hem knielt, knipt hij met zijn ogen en kijkt haar aan. Voordat hij werd neergeschoten heeft meneer Marr haar verteld dat liefde alles overwint, dat liefde het enige is wat er echt toe doet, en terwijl ze zich dat herinnert, wurmt ze haar hand onder het shirtverband om zijn voet om het bloeden te stelpen.

Maar het woord *shot* blijft in haar gedachten steken, wreed en bloedig, misselijkmakend. *Schot* is niet opgeschreven of hardop gezegd, dus ze kan het niet met haar hand bedekken of overschreeuwen en ze vraagt zich af wat een woord in je hoofd is als je het niet kunt zien of horen. Ze denkt dat het bewustzijn bestaat uit geluidloze, onzichtbare woorden die ongeziene zinnen en alinea's vormen; een ongeschreven, onuitgesproken boek dat ons maakt wie we zijn. De ogen van meneer Marr gaan dicht. 'Wakker blijven, meneer Marr, alstublieft, u moet wakker blijven.' Ze is bang dat als hij het bewustzijn verliest, zijn geluidloze, onzichtbare boek uit zal zijn.

De voetstappen langs de boekenkasten worden weer luider, komen hun kant weer op. Ze moet proberen kalm te blijven, zich te vermannen. Pap zegt dat ze vindingrijk en dapper moet zijn; George van *De Vijf*, Jo uit *Onder moeders vleugels*. Ze is nooit een mooi meisje geweest, helemaal niet als tiener, en heeft dus een sterk karakter ontwikkeld. Rafi zegt dat ze *ya amar* is, als de maan, maar ze gelooft hem niet.

Ed is voor FICTIE S-V gaan staan in een poging uit de vuurlinie te blijven als er wordt geschoten, en gooit van opzij boeken op de stapel. Er liggen er veel op de vloer, want de nieuwe glijden van de top naar beneden.

De voetstappen bereiken hun deur en verstommen. Ze houdt haar adem in, hoort haar hart kloppen in de stilte, en dan lopen de voetstappen door.

Daphne Epelsteiner, de vijfenvijftigjarige toneeldocente, houdt van het schooltheater vanaf het moment dat het is gebouwd, nu vijf jaar geleden, vanwege de praktische schoonheid en subtiële esthetiek die het uitstraalt. De architect wilde het organisch laten opgaan in het bos eromheen, en het bestaat uit twee onderling verbonden cederhouten dozen. In de grootste zitten het royale podium, de zaal en de foyer; in de kleinere een repetitieruimte, kleedkamers en twee rekwisietenruimtes.

Nu houdt ze van het theater omdat het veilig is. Het heeft geen ramen waar die klootzakken doorheen kunnen schieten. De muren zijn alleen maar bekleed met cederhout; eronder zit specie en beton, vanwege het budget en de brandweervorschriften. Aan de achterkant zitten nooduitgangen die rechtstreeks in het bos uitkomen, maar de directeur was bang dat dieven en vandalen zouden proberen vanuit het bos in te breken, dus zijn die deuren uitzonderlijk sterk en robuust. (God zij gedankt voor vandalen, dieven, budgettering, brandveiligheid en de directeur.) Tieners zitten verstopt onder de stoelen

in de zaal, een paar onder het podium zelf. Ze hoort ze met elkaar praten en zegt niet dat ze stil moeten zijn, nog niet. Ze hoeven pas stil te zijn als zij het zegt.

Vijf tieners hebben zich verstopt in de barricade die over is van de opvoering van *Les Misérables* van vorig jaar, want niemand wist wat ze ermee moesten beginnen en Daphne kon het niet over haar hart verkrijgen het ding weg te gooien. De buitenkant ziet er afgewerkt uit, maar in het spelonkachtige binnenste worden ze belaagd door de ruwe zaagkanten van het hout en uitstekende spijkers; ze ademen stof en deeltjes oude verf in. Twaalf anderen hebben zich achter een toneelbos verschanst, jonge boompjes die vorige week in het bos rond de school zijn geveld en nu vier rijen diep achter het toneel opgestast liggen.

Iets meer dan een half uur geleden is er een politieauto beschoten bij het poorthuis; ze denken dat er vanuit het bos werd gevuurd. En drie minuten geleden hebben ze twee schoten vanuit het hoofdgebouw gehoord. De daders moeten dus met zijn tweeën zijn, misschien met meer.

Het hoofdgebouw is met het theater verbonden via een passage die uitkomt bij de deuren van hun foyer. Ze heeft die deuren opengelaten en voelt dat openstaan als koude tocht op haar rug, een verschrikkelijke kwetsbaarheid, maar wat kon ze anders doen? Het theater is de veiligste plek van de school, zo goed als onneembaar, als een bovengrondse bunker. Zodra de leerlingen en volwassenen uit het hoofdgebouw zich hier in veiligheid hebben gebracht kan ze de deuren afsluiten. Maar door ze open te laten, kan ze de veiligheid van de leerlingen hier in het theater in gevaar brengen, en daarom moet ze die zo goed mogelijk verbergen tot iedereen uit het hoofdgebouw zich bij hen kan voegen, of tot duidelijk is dat ze dat niet kunnen, en pas dan zal ze de deuren afsluiten.

Er zou heel goed iets mis kunnen gaan. Die gedachte knaagt

aan haar, bonst in haar borstkas. Stel dat ze niet op tijd bij de deuren is? Ze zou neergeschoten kunnen worden, die kans is tamelijk groot. Ze weet vrij zeker dat de deuren ondoordringbaar zijn als je ze eenmaal hebt afgesloten en vergrendeld, want het zijn veiligheidsdeuren, net als de nooduitgangen, maar waarschijnlijk zijn ze niet tegen kogels bestand. Ze hoopt maar dat ze wordt neergeschoten nadat ze de deuren heeft afgesloten, niet ervoor.

Haar jonge collega Sally-Anne, een en al kastanjebruine, springerige krullen en blozende wangen, staat in de foyer op de uitkijk en zal haar via WhatsApp waarschuwen zodra hun collega's met hun leerlingen hun kant op komen, of de schutters. Het mobiele signaal in het theater is wisselend, maar er is overal wifi.

'Gaat het nog, in de barricade?' vraagt ze aan de leerlingen in het *Les Mis*-rekwisiet. Ze klinkt overdreven vrolijk, denkt ze, alsof ze naar iemand roept in een musical. Er klinkt een kranig 'ja' uit verschillende monden. Ze denkt even terug aan de barricade in de triomf van een opvoering, met Enjolras die met zijn rode vlag zwaaide en de leerlingen op de barricade, moedig idealistisch en hartverscheurend naïef. Het was een stomp in je ribben als de rollen werden gespeeld door echte tieners, in plaats van door volwassenen in een West End-productie.

'Jullie doen het geweldig,' zegt ze tegen ze.

Ze mist vier leerlingen: Dom Streeter, Jamie Alton, Rafi Bukhari en Tobias Fern. Ze zit het minst in over de slome Dom, die haar om tien voor half negen heeft geappt dat hij werd opgehouden, waarschijnlijk vanonder een bedompt dekbed. Ze stelt zich voor dat hij op zijn gemak naar school fietst, politieauto's bij de afslag naar de school ziet en wordt tegengehouden.

Jamie Alton is hier vanochtend wel geweest, maar hij is om kwart over acht de heksenketel uit de werkplaats in de dependance gaan halen, wat betekent dat hij veilig is, dat moet wel,

want de dependance staat aan de weg, het is een eitje om iedereen uit de dependance te evacueren dus ze hoeft niet in de rats te zitten om Jamie.

Rafi Bukhari is vanochtend helemaal niet komen opdagen en heeft geen bericht gestuurd. Ze heeft een enorm zwak voor Rafi, dat heeft bijna iedereen; hij heeft zo veel meegemaakt, en dan nog die glimlach en zijn pienterheid. Die vochtige donkere ogen, als van een gazelle. Bijzondere, lieve, mooie jongen. Maar hij heeft een boot in een storm en mensensmokkelaars overleefd; hij heeft Assad, Daesh en Russische bommenwerpers overleefd, godbetert; als iemand van al die kinderen, en ook van de volwassenen trouwens, weet hoe je op jezelf moet passen is hij het wel.

Maar Tobias Fern. De angst om Tobias voelt zwaar en onhanteerbaar, als een tegenspartelende peuter die weigert te kalmeren, een gevoel dat het tegendeel is van Tobias zelf: lang en slank, beheerst en eenzelve, een jongen die het maar net verdraagt om aangeraakt te worden. Tobias vergeet soms waar hij moet zijn en is wel eens dwalend over het schoolterrein aange troffen met zijn geluidsdichte koptelefoon op. Maar gisteren zag hij bleek, en dat heeft ze tegen hem gezegd, met de aansporing vroeg naar bed te gaan, dus mag ze zichzelf de hoop gunnen dat zijn moeder hem vandaag thuis heeft gehouden en dat haar bericht door de chaos niet is aangekomen.

Nog geen appje van Sally-Anne in de foyer.

Ze gaat terug naar de leerlingen die zich achter haar bos hebben verstopt. Sommigen van hen zijn verrassend goed gecamoufleerd door de sparrentakken, maar van degenen die achter kale bomen zijn weggedoken, schemeren de kleding en bleke gezichten door.

‘Bos van Birnam! Jullie moeten je schminken. Groezelige gezichten, graag.’

Het bos wijkt. Jonge bomen worden op de vloer gelegd.

Ze deelt schminkkoffertjes uit. ‘Maak elkaars gezicht vies; tinten groen en bruin.’

Ze smeren gehaast schmink op elkaars gezichten, met onhandige vingers. Joanne begint haar vriendin Caitlin keurig met een kwast te bewerken. Daphne overweegt tegen haar te zeggen dat ze het er gewoon op moet smeren, dat dit niet het onderdeel grime van een toneelexamen is, maar ze vermoedt dat dit Joanna’s manier is om ermee om te gaan en laat haar dus maar.

‘Jullie zijn hier veilig,’ zegt ze tegen het hele stel. ‘Er zijn geen ramen en de deuren zijn extra stevig. Ze kunnen op geen enkele manier bij ons komen.’

‘Maar je hebt de deuren naar de passage niet afgesloten, hè?’ zegt Luisa. Frank, haar tweelingbroer, is in de bibliotheek in het hoofdgebouw.

‘Nee,’ zegt Daphne. ‘Ik heb ze niet afgesloten. Goed, als je geschminkt bent, trek je je kostuum aan.’

Hun kostuums voor *Macbeth* zijn bruine juten tunieken die in de een of andere vorm voor elke opvoering worden gebruikt. Voor *Macbeth* wordt er een touw om het middel geknoopt. Het bruin valt minder op achter de bomen dan kleurige hoodies en shirts.

‘Gaan we repeteren?’ vraagt Joanna.

Jezus op een driewieler, van welke planeet komt Joanna?

‘Later misschien,’ antwoordt ze.

‘Zijn Anna en Kuiken veilig?’ vraagt Josh. ‘Heb je iets gehoord?’

De zevenjarige Anna en Davy, die de bijnaam Kuiken heeft, spelen de kinderen van Macduff, maar hoefden hier pas te zijn vlak voordat ze op moesten, over iets meer dan een uur.

‘Ze hadden vanochtend handenarbeid in de dependance,’ zegt ze. ‘Ze zullen dus wel geëvacueerd zijn.’

‘Weet je dat zeker, Daphne?’ vraagt Josh.

‘Ja, de dependance is makkelijk te evacueren.’

Ze noemen haar allemaal Daphne, wat is begonnen toen ze een stuk jonger waren. Omdat haar achternaam lang en ingewikkeld is, zeiden ze eerst ‘juf Daphne’ en toen ze ouder werden, hebben ze dat ‘juf’ laten vallen en wat maakt het in hemelsnaam uit hoe ze haar noemen? Maar het maakt wel degelijk iets uit. Het is alsof ze erop vertrouwen dat zij een van hen is, dat ze eerlijk tegen hen zal zijn.

‘En alle andere kinderen van de basisschool?’ vraagt Antonella.

‘Er moet een calamiteitenplan zijn,’ schudt Daphne uit haar mouw. Ze is niet eerlijk, want wat kan er voor calamiteitenplan zijn voor de leerlingen van de basisschool, een afgelegen gebouw aan het eind van de oprijlaan, op anderhalve kilometer van de openbare weg en hulp? Ze heeft geprobeerd collega’s daar te bellen, maar er nam niemand op. Richt je aandacht nu maar op deze kinderen, want dat zijn de enigen die je kunt helpen.

Jongens en meiden kleden zich in dezelfde ruimte om, wat normaal gesproken niet zou voorkomen. Er zijn er een paar duidelijk gegeneerd, wat ze opbeurend vindt, want als ze zich nog kunnen generen, kunnen ze niet echt bang zijn, al kunnen tieners zich vermoedelijk onder alle omstandigheden generen.

‘Zodra je je hebt omgekleed, duik je weer achter de bomen. Word het bos van Birnam! Leef je in in het bos!’

Een paar glimlachjes. Dappere kinderen.

Ze helpt de laatste paar hun gezicht te schminken, degenen die werden geholpen door iemand wiens hand te veel beefde.

‘De politie zal nu wel snel komen,’ zegt ze, want dat kan toch niet anders? ‘Ik ben gewoon overdreven voorzichtig; dat is mijn dwangstoornis.’

Ze verbergt de leerlingen achter de rijen jonge boompjes en gaat dan naar de rekvisietenruimtes. De eerste zit op slot en Ja-

mie Alton heeft de sleutel, maar in de tweede, die groter is, liggen meer boompjes. Ze sleept ze tot achter het toneel. De schors versplintert in haar handen en ze zijn zwaar. Vorig jaar, toen hun huis overstroomde, noemde Philip haar een dappere dodo en nu speelt ze die rol, want ze weet niet welke andere rol ze zou kunnen spelen waar de leerlingen iets aan hebben.

Ze zitten goed verscholen achter de bomen, verrassend genoeg. Als haar plan mislukt en de schutters komen hier een kijkje nemen, bestaat de kans dat ze de kinderen niet zullen zien. De kans is zelfs groot.

Ze gaat van de zaal naar de foyer. Er zouden vanavond twee leerlingen bij de deuren van de zaal staan om programmaboekjes van *Macbeth* uit te delen aan ouders en medewerkers.

Er is een bar in de foyer en er zijn veiligheidsdeuren naar de glazen passage die de verbinding vormt met het hoofdgebouw. De passage, die dertig meter lang is, loopt door het bos en moet ervoor zorgen dat mensen zonder nat te worden van het theater naar het hoofdgebouw kunnen lopen. Ze heeft er nog sarcastisch over gedaan – *nooit van paraplu's gehoord?* – maar de passage staat nu voor ontsnapping en veiligheid.

Ze had gehoopt kinderen en leerkrachten door de glazen passage naar de bescherming van het theater te zien rennen, maar de passage staat verlaten in de vallende sneeuw. Er schijnt geen licht vanuit het hoofdgebouw aan de andere kant; de deur is dicht en de school is in duisternis gehuld.

Alleen Sally-Anne staat bij hun open deuren op wacht met een spijkerpistool. Daphne betwijfelt of een schutter Sally-Anne zo dichtbij zal laten komen dat ze spijkers op hem af kan vuren, maar bewondert haar pit. Godsamme, ze bezigt de oorlogstaal van haar grootmoeder; er hoort een complete woordenschat bij dit nieuwe personage dat ze speelt, al krijgt ze het gevoel dat dit haar meest echte zelf is, dat hoe ze tot nu toe was maar een tekstlezing was voor wie ze nu is.

‘En?’ vraagt ze aan Sally-Anne.

‘Nog niets. Hoe gaat het met onze leerlingen?’

Daphne vraagt zich af of ze het zich maar verbeeldt dat Sally-Anne extra nadruk legde op ‘onze’ om aan te geven waar Daphnes prioriteit zou moeten liggen; om erop te wijzen dat het voor hun eigen leerlingen het veiligst zou zijn om de deuren van de passage aan hun kant af te sluiten en de ontsnapingsroute voor iedereen in het hoofdgebouw te blokkeren. Misschien houdt Sally-Anne dat spijkerpistool niet vast omdat ze pit heeft, maar omdat ze zichzelf beschermt met het enige wapen dat voorhanden was. Ze werkt al bijna vier jaar met Sally-Anne, maar je leert iemand pas echt kennen, beseft ze nu, ook jezelf, als de dagelijkse dingen er niet meer toe doen. Die lieve jonge Sally-Anne zou iedereen kunnen zijn; collega’s die al jaren samenwerken, vriendinnen, kunnen vreemden voor elkaar worden.

‘Denk je dat het echt zo veilig is in het theater?’ vraagt Sally-Anne.

Want als het niet ‘echt zo veilig’ is, kunnen ze de andere leerkrachten en leerlingen geen veilige wijkplaats bieden en dan kunnen ze dus zonder schuldgevoel hun deuren op slot doen.

‘Ja,’ antwoordt ze.

‘Goed,’ zegt Sally-Anne. ‘Dan wachten we zo lang als nodig is.’

‘Het bos van Birnam is geschminkt,’ zegt Daphne. ‘Ik wilde dat ze gewoon wat camouflage opsmeerden, maar Joanna heeft Caitlin als bosnimf geschminkt.’

Sally-Anne kan er bijna om lachen.

‘Geloof je echt dat een spijkerpistool iets zal uithalen?’ vraagt Daphne.

‘We kunnen het altijd hopen. Het zou ze kunnen vertragen. Ik dacht dat we de felste schijnwerpers zouden kunnen klaarzetten om de schutters in hun ogen te schijnen als we ze zien.’

Het zou ze even verblinden; daar winnen we een paar minuten mee.'

De symboliek van verblindende lichten staat Daphne wel aan en ze schaamt zich omdat ze aan Sally-Anne heeft getwijfeld.

09.20 uur

Beth Alton rijdt in haar Prius als een *bat out of hell* over de landweg. Ze slipt op ijzel, stuurt bij en geeft weer vol gas. De school afgesloten. Weet ze van een groepsapp van de medezeggenschapsraad, niet van Jamie. Van Jamie heeft ze niets gehoord. Met haar ene hand houdt ze haar telefoon bij haar oor, met de andere stuurt ze. Jamie neemt nog steeds niet op; neem op, neem op, neem op.

Zo laat je mij niet rijden, mam, zelfs niet op een boerenweggetje.

Je hebt je echte rijbewijs nog niet.

Pap zal niet blij zijn als je er een deuk in rijdt.

Weet ik.

Zeg maar weer dat het iemand op het parkeerterrein van de supermarkt was.

Dat was het ook.

Jamies lach.

Allemaal in haar hoofd.

Ze krijgt de voicemail weer: 'Hé, met Jamie, spreek iets in.'

'Jamie, lieverd, mam weer. Maak je het goed? Bel me alsjeblieft.'

Waarom neemt hij niet op?

Haar telefoon gaat, hoop vlamt op, maar ze ziet het nummer van Mike, haar man, op het scherm.

‘Al nieuws?’ vraagt Mike.

‘Nee.’

‘Je weet hoe hij is met zijn telefoon,’ zegt Mike.

‘Maar hij zou wel bellen, met wat er nu gebeurt, zou hij wel bellen.’

‘Ik bedoelde dat hij vaak vergeet hem op te laden,’ zegt Mike. ‘Of hij vergeet hem ergens. Hij had toch generale repetitie vanochtend?’

Wat doet dat ertoe?

‘Dan zal hij wel in het theater zijn,’ vervolgt Mike. ‘De veiligste plek van de school. Geen ramen. Net een bunker.’

‘Ja,’ zegt ze. ‘Ja, daar zal hij wel zijn.’

God zij gedankt voor Zac en zelfs Victor, die ze verafschuwt, maar nu vergeeft, want het komt door Victor en Zac dat Jamie in het theater is, zij zijn de vrienden die hem hebben overgehaald mee te doen aan de productie van *Macbeth*, anders... Ze wil er niet aan denken. De veiligste plek van de school.

‘Ik neem de trein, ik zou over een uur bij het station moeten zijn, maar alles duurt langer door de sneeuw.’

Hij zit in Bath, hij zou op een congres moeten zijn.

‘Oké.’

Ze beëindigt het gesprek. Geen gemiste oproep of appje van Jamie. Maar hij is in het theater, veilig, en Zac is er ook; ze zijn allemaal samen.

Ik ben maar inspiciënt, mam, ik heb niet bepaald auditie hoeven te doen of zo.

De decors en rekwisieten zijn heel belangrijk. En Zac doet ook de technische kant, toch?

Ja, de belichting. Victor is Macbeth.

Rekwisieten zijn net zo belangrijk.

Als de hoofdrol? Meen je dat nou, mam?

Vind ik wel, ja.

Een hart zo zacht als een jong vogeltje.